

rindingin ikki verður stund-
islig, skal kunna »pantast», og
at um ikki útpantningin er hend
innan 1. februar 1935, fara
»pantabrovini» úr gildi.

Studningur til „Fællesudvalget for Edruelighedssagen“.

Tingið hefur tvey seinastu árin
játtað felagsnevndini fyri frá-
haldsarbeiðinum stúdning. Við-
tikið var at veita fráhaldsarbeið-
inum í Føroyum ein studning
uppá 500 kr.

Reyðakrossi

viðtók tingið at veita ein studn-
ing uppá 500 kr.

Løgtingsögunevndina

hefur tingið í ár veitt ein studn-
ing uppá 2000 kr. Norðmenn-
inir Scheel (deyður), Agerhold og
fyrirverandi amtmaður Bærent-
sen eru lögtingsöguskrivaranir.
Norðmenninir til 1615, Bærent-
sen frá 1615 til 1816.

Sýslumansembætið í Vágoyinni.

Um hetta mál var ein stóur
orðadráttur. Talan hefur verið
um, særliga frá embætismannu-
num, at niðurleggja sýslumans-
embætið í Vágum.

Tingið var í samt um at
mæla frá at niðurleggja sýslu-
mansembætið og viðtók uppskot
um at ráða til, at sýslumaðurin
kom at sita í Seyrvági.

Ansvarhavandi blaðstýrari fyri
Suðuroyar-síðuna: P. M. DAM

Eisini tygum

vilja gerast vissur í,
at tað loysir seg at
lýsa, bert tygum
royna eina lýsing í

„Føroya
Social-Demokrat“.

Ringið til skrivstovuna
máltr. 51.

Bekendtgørelse.

I Henhold til Lov af 12. Marts 1923 om den kommunale
Beskatning paa Færøerne opfordres de Personer, som skal an-
sættes til personlig Kommuneskat i Thorshavns Kommune (Sogn),
til enten selv eller ved en dertil betroet Fuldmægtig, dog i saa
Fald under Fuldmagtigverens eget Ansvar, inden 15. Januar
1934 — eller for deres vedkommende, der er forpligtede til at
fore autoriserede Handelsbøger, inden Udgangen af Januar Maaned
1934 — at angive deres Indkomst for Aaret 1933 i Overensstem-
melse med de af Kommissionen til Skattemynderne udleverede Ske-
maer med dertil knyttede Vejledning. — Opmærksomheden hen-
ledes paa, at Personer, der i deres Næringsvej sædvanlig benytter
et andet Driftsaar end Kalenderaaret, har Ret til ved Selvangivel-
sen at benytte Driftsaaret. — De saaledes udfyldte Skemaer skal
indleveres til Thorshavns Ligningskommission.

Det tilkendes gives udtrykkelig, at den, der forsømmer rettidigt at
selvangive sin Indkomst i Overensstemmelse med forannævnte Lov,
fortaber Retten til at gøre Indsigelse mod sin Ansættelse i Skat, med-
mindre han kan godtgøre, at Ansættelsen overskrider hans virkelige
Indkomst med mere end 25 pCt. — Er Forskellen større end 25 pCt.
skal han betale Skat af den virkelige Indkomst med Tillæg af 25 pCt.

Den, der ved Skemaernes Omdeling maatte være blevet for-
bigaaet, maa selv paa Byraadskontoret forlange sit Skema, da
mulige Fejl ved Omdelingen er uden Indflydelse paa foranstaaende
Bestemmelser.

Personer, der er pligtige til at fore autoriserede Handelsbøger,
samt skattepligtige Dødsboer, skal sammen med Angivelse af deres
Indkomst indsende Driftsregnskab og Opførelse over Status
ved det paagældende Driftsaars Begyndelse og Slutning.

Selvangivelser, der ikke indkommer inden de ovennævnte
Frister i den foreskrevne Form og i behørig underskrevet Stand,
har ikke Krav paa at komme i Betragtning.

De Arbejdsgivere, som paa omdelte Blanketter er opfordret til
at meddele Oplysninger om udbetalte Lønninger m. m. til deres Per-
sonale, maa inden 15. Januar 1934 fremkomme med disse Oplysnin-
ger, hvortil de har Pligt i Medfør af oven citerede Lovs § 34, idet
bemærkes, at saadanne Oplysninger i Tilfælde af Vægring kan frem-
tvinges af Justitsministeriet ved Dagbøder.

Opmærksomheden henledes paa, at den, der til Skade for
Kommunen mod bedre Vidende gør en urigtig Selvangivelse eller
meddeler urigtige Oplysninger til Ligningskommissionen om sine
Indtægter eller Formue- og Lejlighedsforhold, straffes med til
Kommunens Kasse at bøde den besvagne Skats Beløb 10 Gange.

Thorshavns Ligningskommission,
den 28. December 1933.

72 Skridt fra Statsvejen

nedad Bøgøta og De er ved ANDRÉ
ANDRESENS Reparationsværksted,
hvor De faar deres Ovne, Komfurer,
Rør, m. m. istandsat.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL

COKES

BRÆNDE

TLF. 208.

Kommunalur arbeidsformaður.

Plássið sum annar kommunalur arbeidsformaður verður at
sela frá 15. januar 1934. Árslovin er 2100 kr. Aldur ikki undir
25 ár.

Umsóknir um hetta plássið mega verða sendar til býráðs-
skrivstovuna innan 8. januar 1934 kl. 18.

Tórshavnar býráð, 28. desember 1933.

Høvundar og útgevarar, feløg!

Hava tit okkurt, ið tit vilja prenta, hvørt
tað so eru brævørk, navnamerki, reikn-
ingar, bókur ella bløð, størri ella smærri
skriftir á føroyskum ella donskum máli,
eiga tit at frengast eftir okkara prísum.
Tað vil loysa seg afturat tí at tit fáa slík
arbeiðir bæði væl gjørd og skjótt avgreidd.
Annaðkvørt skrivi ella ringið til prentsmiðu
B. Z. Jensens við Skrotársgøtu, Tórshavn,
Telefon 143.

einstakur maður
ella kvinna!

Útgevarar: Javnaðarmannafeløg.
Bladstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmiða B. Z. Jensens, Tórshavn.

satte han sig ved Siden af, og
tillukkende Tale og Luftdrømme
havde han altid nok af, indtil
han havde faaet Karen til at
tage til Hovedstaden.

Godsejersønnen havde vundet
Sejr.

— En mørk Novemberdag
pakkede lille Karen sine Ejen-
dele og rejste til København.
Der var i Forvejen lejet til
hende et Kvistværelse i et Hus
paa en af Vesterbros Sidevilla-
veje, en Soldat var mødt paa
Banegaarden og havde ført
hende til det omtalte Værelse.
Nu var Duen jo i Buret, og
Godsejersønnen indfandt sig
nogle Timer senere for at byde
Karen Velkommen til Hoved-
staden. Nu vidste han, at de
ikke kunde ses i Lyset, hans
Forældre boede jo saa langt ude
paa Landet.

Det var Begyndelsen til Ka-
rens Livstragedie.

— Hun kendte ikke eet Men-
neske i den store By. Hendes
eneste Lyspunkt var Værtinden,
hun boede hos, og som straks
fik Sympathi for den naive unge
Pige fra Landet. Hun sydede
Dametoj, som sin Levevej,
og Karen tog flittigt Andel deri.
Men et Aar senere, havde Karen
en lille Dreng, og Godsejersøn-
nens Interesse for hende var nu
kolnet.

Stakkels Karen. Hendes Tan-
ker fløj til hendes Barndoms-
hjem, hvad mon hendes Foræl-
dre vilde sige, hvis de vidste,
hun var saadan en stor Synder-
inde og havde gjort dem saa
stor en Skam. De havde jo altid
været saa stolte af hende og
troede, hun skulde blive noget
mere end de andre Børn. Hun
saa paa sin lille Dreng, hun

kunde ikke overlade ham til
fremmede Menneskers Omsorg,
trods sin store Synd havde hun
ikke glemt den Gud, hendes
Forældre havde lært hende at
kende, og hun kunde ikke gøre
en Ulykke paa sig selv og Barnet.
Saa vilde hun hellere ydmyge
sig for Forældrene; thi vilde de
ikke have noget med hende at
gøre, saa vilde hun helt fortvivle.
Hun lagde Barnet paa Sengen i
det tarveligt udstyrede Værelse
og satte sig til at skrive til sine
Forældre, at de maatte tilgive
hende, hun vilde ikke dække
over en eneste Synd, hun vilde
skrifte alt, saa kunde hun faa
Fred i sin Sjæl igen. Hvis For-
ældrene vilde tage sig af Dreng-
en, vilde hun begynde forfra
og tage en Plads for kun at
leve for sit Barn og tjene Penge
til ham. Nu havde hun i saa
ung en Alder faaet noget at

leve for — det var, som turde
hun ikke føle sig ung mere.

Efter nogle faa Dages Forløb
fik hun Svar fra Forældrene;
da de havde læst hendes Brev,
var de knælet i Bøn til Gud og
havde takket ham, fordi han
havde bevaret deres Barn i hen-
des store Sorg og Nød, saa at
hun ikke havde fortvivlet og
gjort en Ulykke paa sig selv og
Barnet. Karen skulde den fol-
gende Dag rejse til Jylland med
Barnet, hun var i rigtig godt
Humør ved Afrejsen, hendes
Værtinde havde været hende
behjælpelig med at søge Plads,
og saa snart hun kom tilbage,
skulde hun tiltræde den.

Men efter som Toget skred
frem, begyndte Karen at æng-
stes. Hvorledes skulde hun
kunne se sine gode Forældre i
Øjnene, saa skamfuld havde hun
aldrig følt sig før, kunde hun

blot vende tilbage til København
igen . . . men Nej! Hun var
nødt til at blive i Toget . . .
hvad skulde hun dog gøre, naar
alle de nysgerrige Blikke, hen-
des jævnaldrende derhjemme,
hendes Skolekammerater, vilde
sende hende. Mer og mer
trængte de fortvivlede Tanker
ind paa hende — og nu var der
kun een Station tilbage.

Der var ingen, der tog imod
hende paa Banegaarden, det
havde hun selv ønsket, thi For-
ældrene havde forlængst solgt
deres Landejendom og var flyt-
tet til den nærmeste lille Stati-
onsby, som var saa velkendt af
hende. Der havde hun været til
Marked i sin Barndom og kun
haft de faa Penge i Femører,
som hun om Søndagene havde
faaet af sin Fader, og naar hun
broderede en ny Skoletaske til
sine Veninder. (Fortsættes).